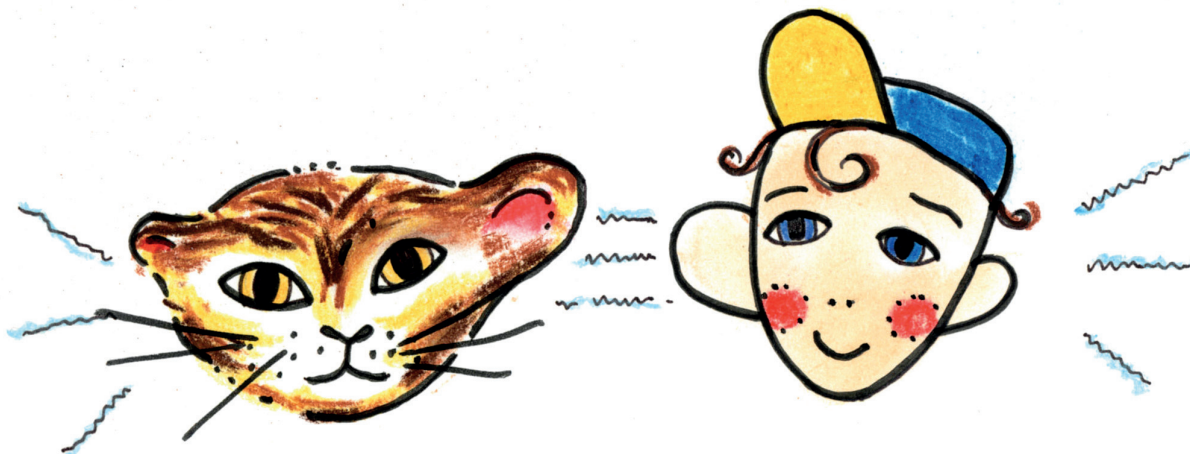

Dieťa sluchového komunikačného typu

Dieťa vyhraneného sluchového komunikačného typu spoznáte už podľa toho, že namiesto toho, aby sa vám pozeralo do očí, bude k vám, naopak, nakláňať ucho. Vo škole to potom vyzerá, že sa pri výučbe pozerá z okna, zatiaľ čo učiteľ vysvetľuje učivo. Ale ono iba opäť nastavuje sluch, aby dobre počulo, čo hovorí. Ono totiž ku komunikácii nepotrebuje pohľad. Nepotrebuje sa pozeráť z očí do očí. Je mu to skôr prekážkou dobrého sústredenia sa na to, čo mu kto hovorí. Ak hovorí s vami, stačí, ak mu dáte najavo, že ho počujete. Čo

počuje, to vníma. Cez sluch si dobre pamätá. Pri počúvaní môže bez problémov robiť ďalšie činnosti.

Dieťa sluchového komunikačného typu máva problém s niektorými zvukmi a tónmi, ktoré zle znáša. Vysoké tóny vysávača, zvuk lietadla alebo hluk na veľkých akciách (párty). Neditvte sa preto dieťaťu sluchového typu, že sa bude z týchto dôvodov podobným akciám vyhýbať za každú cenu.

Potrebuje počuť, ale byť aj vypočutý. Sluch je pre neho hlavným komunikačným kanálom.

Mnohé deti sluchového komunikačného typu si pomrnkávajú, vrčia, bzučia či vydávajú obzvlášť pri sústredení rôzne pomocné zvuky.

Dieťa sluchového komunikačného typu má tiež svoje zvláštne potreby. Jednou z nich je možnosť mať miesto, kde je ticho, a kde si môže oddýchnuť od neustáleho toku zvuku a tónu. Ďalšou potrebou je mať možnosť sa vyrozprávať, kedy mu nebudeme skákať do reči, ale súvisle ho vypočujeme. Ak venujeme pozornosť tomu, čo hovorí, získa pocit prijatia a dôležitosti.

Pozor, dieťa sluchového komunikačného typu veľmi zle znáša hádky a krik. Je to pre neho vyložene traumatizujúca situácia, ktorá v ňom aj dlho zostáva uložená, obzvlášť pokým sa včas nevykomunikuje.

Sluchový komunikačný typ býva obvyklý u ľudobne nadaných jedincov. Radi sa hrajú so slovíčkami a radi sa počúvajú.

1 – Učia sa počúvaním

Dieťa sluchového komunikačného typu sa učí počúvaním.

Výhodou je, že si nemusí robiť rozsiahle zápisy, pretože to, čo počuje, si aj pamätá. Prednášajúceho môže zmiašťať, že sa naňho dieťa pri výklade nepozera. Nepotrebuje sa ani pozeráť tolko na tabuľu.

To, že sa na vás dieťa sluchového komunikačného typu nepozera, neznamená jeho nepozornosť, nezujem alebo pohrdanie autoritou.

Príklad z praxe:

Prišla mamička s chlapčekom s problémom veľkej nesústrednosti a roztržitosti. Nechápali prečo, ale pre veľký rozsah tohto problému im bola pridelená asistentka. Prešli si u nás Detskou životnou mapou, kde sme zistili výrazný sluchový typ. Výstupom bola najmä rada, či by škola neumožnila dieťaťu viesť si poznámky obmedzene podľa jeho individuálnych potrieb. Škola na návrh pristúpila a dieťaťu umožnila individuálny prístup na skúšku. Výsledky boli rýchle a významné. Aj keď dieťa nemalo takmer žiadne poznámky, pri preskúšaníach vždy vedelo, o čom sa na hodine hovorilo, a poznalo obsah výuky. Aj výsledky v prospechu sa zlepšili. Zo skúseností môžeme odporučiť pre tento komunikačný typ učiť sa nahlas. Je to pre neho veľmi rýchly a efektívny spôsob, ako sa naučiť preberané učivo. Chýba v škole? Žiadne dlhé dopisovanie. Nechajte mu nahráť výklad, aby si ho mohlo dieťa doma v pokoji vypočuť.

Chcete dieťaťu pomôcť s domácimi úlohami? Dieťa sluchového komunikačného typu potrebuje počuť pokojný výklad a vysvetlenie. Nosí vaše dieťa poznámky, že sa neustále pozerá pri výuke z okna? Možno je práve sluchovým komunikačným typom.

PRIPOMÍNAME:

- Učia sa počúvaním.
- Nepotrebujú dlhé poznámky, čo počujú, to si aj pamätajú.
- Záujem prejavujú nastavením ucha.
- Počujú, aj keď sa na vás nepozerajú.
- Keď hovoria, radi sa počúvajú.
- Vadí im hluk, hádky a krik.

2 – Sú vytrvalými poslucháčmi

Sluchový komunikačný typ sa vyznačuje zvýšenou vnímavosťou cez sluch. Ide väčšinou o dobrých poslucháčov. Niekedy vás môže pomýliť, že sa pozerajú pri rozhovore inam, ale práve to u nich znamená, že pozornosť zameriavajú na sluch. Počúvaním si veľmi dobre pamätajú a nepotrebujú si robiť poznámky, čo býva prednosťou pri prednáškach.

Bývajú skutočne vytrvalými poslucháčmi a ani

dlhší prejav ich neunavuje ako ostatné komunikačné typy. Nič ich tak nepoteší, ako keď ich vyzvete: „Tak mi to zopakuj.“

Počúvaním vyjadrujú záujem o vás a vašu tému. Viete, kedy máte dôveru dieťaťa sluchového komunikačného typu? Keď vás počúva.

3 – Potrebujú byť vypočutí

Dieťaťu sluchového komunikačného typu prejavíte náklonnosť a získate jeho dôveru, ak ho **bez prerušovania vypočujete**. Naopak, častým prerušovaním alebo dokonca nevypočutím hovoríte – nemám o teba záujem, nezaujíma ma, čo hovoríš... Ak je dieťa sluchového komunikačného typu viac extrovertné, povie vám k tomu svoje. Možno sa aj pohádate. Ak pôjde o dieťa skôr introvertné, uzavrie sa do seba a jeho obrannou reakciou bude, že prestane počúvať a nedostanete z neho už žiadne ďalšie informácie.

Keď nie je dieťa vypočuté, vyžaduje stále pozornosť, pokým ju nedostane svojím spôsobom. Také to: „Mami, počuješ, počúvaš ma, ty ma vôbec nepočuješ.“

4 – Keď sa ucho utrhne

Aj sluchový typ má svoje extrémny. Je vaše dieťa nadmerne urečnené? Môže to byť jeden

z prejavov jeho komunikačného typu. V staršom veku sa to môže prejavovať aj obľubou v počúvaní samého seba.

Ďalším prejavom, ktorý obzvlášť obrazové komunikačné typy neznášajú, je schopnosť opakovania jednej veci stále dokola, pokým si nie sú istí, že sú skutočne vypočutí. Niekedy majú aj tendenciu skákať do reči a nenechať druhého dokončiť myšlienku. Ich úprimnosť môže ísť až do netaktnosti a často trvajú na svojom názore a vášnivo a dlho ho budú slovne obhajovať.

5 – Ako komunikovať s dieťaťom sluchového komunikačného typu?

Dieťa sluchového komunikačného typu počuje alebo nepočuje. Nepotrebuje si robiť z rozhovoru poznámky. **Ak ho to zaujíma**, všetko si je **schopné zapamätať**. Počuje (vníma) a reaguje na slová **ladiť, počuť, znieť, hovoriť, rezonovať, harmónia**. **Ak komunikujeme s dieťaťom sluchového komunikačného typu**, používame predovšetkým reč. Dotyky, pohľady a rozumové vysvetľovanie na neho neplatí. Hovoriť a počúvať. To je kľúč k jeho pozornosti. Pre jej zvýšenie používajte nasledujúce slová a slovné spojenia: počúvaj, zavolaj, počujem, rezonuje, ladiť, neladí... To mi **znie** povedome. Teraz mi to konečne **docvaklo**.

Rezonuje to s tebou? To mi **neladí**. **Počujem** zreteľne, čo mi hovoríš. Rád som sa **porozprával**. Ako ti **znie** to, o čom sme **hovorili**? Potom mi **zavolaj**. To je rajska **hudba** pre moje **uši**. **Počúvaj** a potom mi povedz, ako ti to **znie**. Povedz mi o tom viac. **Zopakuj** mi to. Sluchové dieťa **potrebuje počuť**, že ho počúvate, a že s ním počítate.

Príklad komunikácie s dieťaťom sluchového komunikačného typu

Zo života

Dieťa: „Oci, oci, počuješ?“

Otec: „Hmmm...“

Dieťa chce pozornosť. Potrebuje počuť, že ju má.

Potrebuje sa zvyčajne len uistiť.

Dieťa: „Tak počuješ?“

Otec: „No, čo chceš?“

Návod

Dieťa: „Oci, oci, počuješ?“

Otec: „Počujem.“ (Niekedy stačí použiť iba – počujem. To v prípade, že sa chce len uistiť, že má vašu pozornosť.)

Dieťa: „Počuješ, oci?“

Otec: „Počujem. Povedz mi, čo potrebuješ.

Počúvam.“

TYPICKÉ VÝRAZY SLUCHOVÉHO KOMUNIKAČNÉHO TYPU
Počujem
Ladí mi to
To mi znie
Počúvam
Hovor
Zopakuj mi to
Hovorím
Vypočuť
Doznieť
Zavolaj mi

OTÁZKY NA ROZVOJ KOMUNIKÁCIE
Ako ti to znie?
Povieš mi o tom niečo?
Čo by si na to povedal?
Rezonuješ s tým nápadom?
Počúvaš ma?
Môžeme sa porozprávať?
Môžeš mi to zopakovať, aby som to lepšie počul?
Zavoláme si, aby sme sa porozprávali?
Zídeme sa a poriadne to prediskutujeme?
Povieš mi o tom viac?
Keď si to vypočuješ, budeš tomu lepšie rozumieť?